

Битоля, отъ Враня, Струга или пъкъ Охридско. Само азъ отъ башъ Стара-България останахъ. Пивото изобилствуваше, разговора се усили, а брачата сърби обѣщаваха, че на пролѣтъ, ако здацъ Богъ, ще взематъ живо участие за освобождението на християнитѣ отъ тиранина турчинъ. Наздравица се пияха. «Да пукне турчина», се чуваше. Почнаха да се псуватъ турскитѣ 350 отци.

Азъ смушкахъ Петра да си понакриви калпака. Накривихъ го и азъ.

— Има се надѣжда, забѣлѣзахъ азъ почти шепнешкомъ на Петра, ще ни освободятъ сърбитѣ на пролѣтъ.

Станавъ съ чаша въ ржка, обѣрнахъ се къмъ брачата и съ единъ твърдѣ доволенъ тонъ казахъ: «Брача, азъ не мога да изкажа признателността си къмъ васъ, които вѣрвамъ съставлявате ядката на града, за гдѣто изказахте съчувствие къмъ светото дѣло, за което ний ратуваме. Нѣма нищо по-мило на единъ възстаникъ освѣнъ да убива неприятели въ балкана, а въ кръчмата да се срѣща съ хора, които съ чаши въ ржка да изказватъ съчувствие къмъ сѣдбата му и взематъ участие въ дѣлото. Вѣрвамъ, до като има хора като васъ изъ газиното, турчина лѣсно ще го пропѣдимъ чакъ до Мека и Медина».

Дълго врѣме се още разговаряхме. Два три часа бѣхме вече на масата. Историата на сръбския народъ се разбърка. Царя Душана, Лазара и пр. се припомниха. Почнаха да търсятъ сръбската граница чакъ до Маркова врата, Търново и пр. Почти цѣла България, и Македония влѣзоха въ прѣдѣлитѣ на тѣхната велика държава-Сърбия. Всичкитѣ околни народи за тѣхъ бѣха все сръбски.

— Ако здацъ Богъ на пролѣтъ вситѣ ще освободимъ и наша сръбска държава ще бѣде, каквото е била при царя Душана и Стефана.

— Вие освободихте всички за смѣтка на великата сръбска държава, а на насъ Българитѣ какво ще